

A magától növekvő mag.

Alapige: „Ha valakinek van füle a hallásra, hallja meg! Majd így szólt hozzájuk: Jegyezzétek meg, amit hallotok! Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt ráadást is adnak! Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van!

Ezt is mondta: Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember elveti a magot a földbe, és közben éjjel és nappal, amíg ő alszik, majd fölkel, a mag kihajt és felnő, maga sem tudja, hogyan. Mert magától terem a föld, először zsenge szarát, azután kalászt, majd érett szemet a kalászban. Mihelyt pedig a termés beérett, azonnal sarlót ereszt rá, mert az aratás elérkezett.” Mk. 4, 23-29.

Jézus ezt a példázatot a Genezáret-tó mellett, az ő igehirdetői útjának az elején mondta el. Üzenete az, hogy az Isten országa itt van és diadalmas kibontakozása elkezdődött. Úgy van itt, mint az elvetett magban az aratás, a kezdeti stádiumban a végkifejlet, amit senki és semmi nem tud már megakadályozni! A Jézus jelenléte, Isten országának bejelentése, kiteljesedése, a dicsőséges vég záloga.

Figyelemre méltó, hogy addig, amíg a múlt vasárnap az elhintett magok egy részét a madarak, más részét a köves és vízhiányos sovány táptalaj, valamint a tövisek semmisítik meg, ebben a példázatban a jó földbe esett és magától növekvő vetésről szól Jézus, az aratás felé jutó vetésről.

Mintha valaki feltette volna a kérdést Jézusnak az első példázat elmondása után:

- „Mester én még most sem értem, magyarázd meg ismét tanításodat. Milyen az Isten országa?” A válasz:
- Isten országa csoda, misztérium, nyílt titok, mely nem a megértésünknek, sokkal inkább a szívünknek és a hitünknek szól.

„Mid van, amit nem kaptál!” Mindenünk Istentől van. Sajnos az ember erre leginkább akkor szokott ráébredni, amikor vagy a halál vagy más erő közelsége kivesz valamit a kezéből vagy elvesz valakit tőle, amiről addig úgy gondolta, hogy az ő kezében van és ő birtokolja. Pedig nemcsak akkor magatehetetlen por és hamu az ember, amikor gyászolni kényszerül, hanem fű létének zöldellő erejében is. Rövidségét tekintve bizony fű a reggeltől estig tartó teljes életünk mely az Isten esőjét szomjazza, és meghajlik vagy egyenesen elszárad, ha az Úr szele fúj rá. Isten Krisztusban leleplezett műveként viszont földbe vetett mag is a mi életünk! Az igazán fontos dolgok nemcsak, hogy maguktól jelennek meg életünkben, csak úgy - szinte potyognak az ölünkbe, hanem megmagyarázhatatlanok. Az ember nem tudja, hogyan lesz élővé az elvetett mag és kel ki, mint csíra majd zöld fűszál a földből, sőt, valami véglegesen elvesz akkor, ha ezt elkezd boncolgatni, kutatgatni.

Ma, amikor a mindent tudás eszméjét lebegtetik a fejünk fölött, talán fontos ez a Jézusi mondat: nem tudja az ember miképpen kel ki a mag. Távolságra legyen tőlem, hogy a tudás gyarapítása ellen beszéljek. De értelem is csak ott van, ahol annak határa van. Ahol a határokat a maga kezében tartó Urammal és Istenemmel együtt kit tudom mondani a határt, és azt, hogy ezt ugyan nem értem, de bizalmam teljes értelmével segíteni akarom az általa való életet. A szántóvető, ha a vetés helyett elkezdene elemezgetni, boncolgatni a magot, nem lenne kenyér. Az ő Istentől való szerepe a bizalommal való vetés és az alvás nyugalomával való várakozás.

A mennyeknek országa és azzal együtt Isten maga is úgy van jelen az életünkben, hogy az általunk nem kimunkálható és nem megérthető, sőt még az angyalok számára sem! Itt nemcsak az emberi, de még az angyali logika is csődöt mond. Isten világa, a Krisztus Jézusban megjelent mennyeknek országa kivezet bennünket a kikalkulálható, elsajátítható, megszerezhető és birtokolható dolgok és javak világából, de bevezet és részesévé tesz az álom alvásával való bizalmas várakozásnak, hogy igaz legyen az Írás:

„Hiába nektek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget.” Zsolt 127:2.

Az ókori ember előtt mindaz, ami a maggal történik, csoda volt: biológiai csoda és csoda azért is, mert a termés és az aratás a káros tényezők ellenére megtörténik. A Jézus korában élő ember még rá tudott csodálkozni mindarra, amire például egy búzamazg képes. Pedig még nem ismerte a búza géntérképét, még nem szólt bele a mag génállományába, nem nemesítette a magot semmilyen beavatkozásával, csak egyszerűen tisztelettel rácsodálkozott a benne rejlő életerőre. Jézus, amikor azt mondja, hogy úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe, és attól a pillanattól elkezdődik a mag önálló élete, hallgatóiban ezt a mag iránti tiszteletet és csodálatot kelti életre.¹

Ahogy nem tudjátok, hogy miként sarjad és nő a mag (27 vers), ahogy nem tudjátok, hogy miként terem a föld zöld sarjat, kalászt és végül érett magot a kalászban (28 vers), így nem értitek az Isten országának a meggyökerezését, növekedését és kiteljesedését sem. Nem értitek, pedig a csoda a szemeitek előtt van, úgy, mint a földbe vetett mag, sőt ez a csoda ti magatok vagytok!

„Áldunk Mindenható, aki eledelt adsz a földből!” - imádkozzák évezredek óta és ma is a kenyér megtörésekor az izraeliták. Jézus ezt az évezredek óta tartó imádatot most új tartalommal tölti meg: Önmagával, az Isten vagy a mennyeknek országával. Ily módon hallgatóit az az első emberig visszamenően kapcsolja össze az ősatyákkal és a prófétákkal, ugyanakkor az utolsó emberig elhatóan az ő követőivel, mert mindnyájukat, - a kezdettől a végi - ugyanaz a földbe vetett mag éltette.

A Jézus hallgatói, amikor mindezt átélve hallgatták, megéreztek valamit Isten szeretetének és az Ő országának nemcsak egyetemes, hanem örökkévaló diadalából. Akkor a tanítványok és a Krisztust körülvevő sokaság még nem tudta, hogy Jézus az a rejtélyes gabonamazg, amelyik nem maradhat egymaga, hanem a földbe vetve elhal, hogy mennyei gyümölcsöt teremjen,² azaz, hogy bennünket tegyen önmagához hasonlóvá! Így beszélt önmagáról Jézus, amikor tudta, hogy eljött az ő elvettetésének órája:

- „Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia. Bizony, bizony mondom nektek: Ha a földbe esett gabonamazg el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt. Aki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” Ján 12:23-26.

Mindebből pedig azt a következtetést vonhatjuk le, hogy Jézus egy olyan „követésről” tanít, amelynek végső célja az Isten Fia Messiás Jézus való örök mennyei együttlét, mely egyben a mennyei Atya üdvtervére, és az örök élet csodálatos győzelme.

Ott a tó partján Jézus még egészen eltakarja a tanítványai és hallgatói elől az ő elkövetkezendő szenvedéseit. Ennek egy oka lehetett, és pedig az, hogy akkor még senki sem volt elég erős arra, hogy azzal a kibeszélhetetlen áldozattal szembesüljön, és képes legyen el is hordozni.³ Akkor és ott legkevésbé sem volt képes bárki is az ő követésre, arra, hogy Krisztussal együtt ő vele is az történjen, ami szeretett mesterével és Urával, pedig pontosan erről van szó, részesülni a Krisztus halálából és feltámadásából, a krisztusi mag nem e világból való (Ján 17:14-16) lényegéből és sorsából!

Ezzel a példázattal Jézus egyértelműen a szántóvető munkás Istenre néző áhítatos bizalmára, türelmére és várakozására inti és tanítja tanítványait, mert Isten országának sorsa teljesen az Isten kezében van! Ez a Jézus által példázott szántóvető a zsolttáros szavaival élve az Isten szerelmesének bizonyul, hiszen a földbe takarja a magot ezt követően pedig éjjel és nappal,

---

¹ Márk 4, 26-27

² János 12, 23-24

³ Jn. 16, 12

amíg ő álomnak alvásával alszik, majd fölkel, de a mag is előbb alszik, majd kihajtva kikel, felnő míg aratásra érett kalász nem lesz (Mk 4: 27-28). Isten szerelmese azt teszi amit a mag is tesz, úgy is fogalmazhatnák a maggal együtt cselekszik.

Ennek a szántóvetőnek az életében van egy olyan nap, amikor magvetőként hajtja le fejét alvásra és másnap eljön az a nap, amikor az elvetett mag aratására ébred és arra kel fel, hogy sarlót vegyen a kezébe az érett gabonaszemek begyűjtéséhez. E két műveletet az álomnak alvása nem elválasztja, pontosan ellenkezőleg, egyetlen folyamat egységébe köti az Úr beszéde, az Isten örökkévaló Igéje!

Mint ahogy a földműves vet és alszik, mert semmit nem tehet azért, hogy az elvetett magban levő élet kibontakozzon, éppen így az igehirdetésre elhívott tanítványok sem tehetnek annál többet, mint elhintik, vagy elvetik az Isten országa igemagját. Vetőként alszanak el és aratókként ébrednek fel. Ma Krisztusban elvetett magként alszunk el, hogy az az Úr napján az első zsenge Krisztus kalászaiként ébredjünk fel. (1Kor 15:22-28; 35-55)

Teljesen érthető a Jézus türelemre intése, hiszen az ő korában Izráel, lázas Messiásvárakozásban izzott. Teljesen helytelenül azt remélték, hogy a Messiás megjelenésével megszűnik a római megszállás, Izráel megaláztatása, és hallatlan dicsőségre jut Izráel. Isten azonban, még a világ alapjainak letétele előtt⁴ más szabadításról és megdicsőítésről rendelkezett, ami a Messiás kínhalála és feltámadása volt. De akkor még nem érkezett el a Messiás elvettetésének ideje.⁵ Arra a vetésre pedig Isten még nem válaszolt a feltámadás zöld sarjával és a legelső zsenge kalászával, aki a feltámadott Krisztus. Válaszául Isten még nem küldte el az igazságnak Lelkét, a Vigasztalót,⁶ aki által az új kaláson az érett szemek megszámlálhatatlan sokasága gyümölcsözzön, a végső aratás napjáig. (29 vers).

Felmerül a kérdés, hogy Jézus miért nem beszél a földműves arca verítékéről, a töviseket és bogáncsot termő földdel való fáradságos és izzasztó küzdelméről?⁷ A válasz egyszerű, azért, mert nem ez az ő üzenete! Az ő üzenete a mag, annak rejtett életereje, mely legyőzi a halált és természetesen annak növekedése, csodálatos sokasodása és az Isten csűrűbe való sikeres összegyűjtése.

Jézus a tétlen munkásról szól, aki a bizalmát tekintve nem tétlen, mert akarja vagy sem, kivárja, hogy az élet, amit Isten az általa is elvetet igemagba behelyezett, kibontakozzon és kiteljesedjen. Ilyen értelemben egymással szembe kerül a szántó-vető ember verítékes munkája azzal a munkával, - ha lehet így nevezni a magban lévő életet, - amit az Isten országa, úgymond magától kifejt. Nagy ostobaság azon versenyezni, hogy melyik a fontosabb, vagy melyik a nehezebb munka, az ugar feltörése, vagy mag rejtélyes élete, mert mindkettő egymásra van utalva. Nem létezik egyik a másik nélkül! Ha nincs magvető, akkor nincs földbe vetett mag sem. Ha nincs földben elhaló mag, nincs a földből é a föl által életté váló kalász sem. Ha pedig nincs kenyeret adó kalász, akkor nincs se magvető, sem pedig arató!

A magvető munkás, akit Jézus állít elénk, nem felelőtlenül lusta, hanem a növekedést és a termést Istenre bízó ember, aki hittapasztaltból tudja, hogy Isten „...felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak”.⁸ Mindez azt jelenti, hogy az Isten országa akkor is növekszik, akkor is terjed, amikor a magvető alszik.

Jézus Krisztus eljövételével a vetés megtörtént. Attól a pillanattól fogva folyamatos a növekedés az Isten által kijelölt végső célig. Jézus úgy állítja elénk az Isten országát, mint ami elkezdett növekedni közöttünk, bennünk éppen ezért kihát mindenre, a mindenben pedig minden létező emberre is amióta a föld az ember lakóhelye és ameddig az is marad. Éppen

---

⁴ Jel. 13, 8; 1 Pét. 1, 20 a.

⁵ Dániel 9, 26 a

⁶ Jn. 16, 13

⁷ Gen. 3, 17-19.

⁸ Máté 5, 45

ezért nem az emberek keltik életre az Isten országát, ellenkezőleg, az Isten országa kelti életre az embereket és teszi alkalmassá őket arra, hogy akár szántó-vetőként, akár aratóként beálljon bárki az Isten országába.

Jézus Krisztus halálból való feltámadásáig a tanítványok valami nagyon homályosat sejtettek ennek a példázatnak az üzenetéből, de érteni nem értették. Amikor azonban meglátták és megtapintották a feltámadott Krisztust egyszerre mindenre fény derült. Amikor pedig kitöltetett a Szentlélek, az Istennek ereje vette őket a hatalmába és lendítette őket Jeruzsálemből a föld végső határai felé, egyik pillanatról a másikra, csak úgy magától növelve és sokasítva az üdvözülők seregét, akkor az örök élet erejét és diadalát is meglátták.

A példázatnak a kulcsszava: „magától”. Az aütösz görög névmáshoz egy mozgást kifejező tö tapad, ami átvitt értelemben „öntörvényű” jelentést kap.

Az ApCel 12, 10 versében Péter úgy tapasztalja, hogy a tömlöc vaskapuja magától nyílik ki (aütómáté). Ő csak később tudja meg, hogy az Úr angyala cselekedte ezt.

Vonjuk tehát le a következtetést! A föld azért teremhet magától, a mező liliomai azért öltözhetnek a Salamonénál⁹ is pompásabb ruhákba, mert erről személyesen Isten gondoskodik. Amiképpen a földműves magvetését személyesen Isten kapcsolja össze az ő örök Igéjével a növekedéssel, az aratással és az így nyert kenyérből való étellel, ugyanúgy a Krisztusi magvetését az Ő hatalma szava kapcsolja össze feltámadás aratásával és az általa való örök étellel! Vetést és aratást tehát, amit az Isten teremtő Szava szerkeszt és köt össze egymással, senki és semmi el nem választhatja egymástól! Isten országának ügyét tehát - úgy a földön, ahogy a mennyben is - Isten maga viszi teljességre, szinte teljesen érezhetetlenül és láthatatlanul egészen a dicsőséges aratásig. Ez a legcsodálatosabb evangélium, amelyet zárjunk a szívünkbe!

Ez a Jézusba vetett hittapasztalaton nyugvó bizalom felszabadítja a tanítványokat minden görcösség alól. Testvérem! Ne a kényelem, a felelőtlen lustaság és ne valami egyéb, például a csíra növelésének siettetése tegyen nyugodttá az Isten országa iránt, hanem csakis a Krisztusba vetett bizalom, hogy a növekedés és annak teljes ideje a szuverén Isten felségterülete, ahogy az aratás órája is! Amint a földműves alszik, úgy Jézus Krisztus tanítványának sem kell aggódnia. A tanítvány lehet gondtalan, felszabadult és végezheti örömmel a missziót. Az idő, és a maggal bevetett tér az Isten tér-ideje, és egyedül ő tudja az aratás napját. És ez az idő, amely az Istené folyamatosan a tanítványok javára dolgozik!

Jézus a magától növekvő mag példázatának tanításával két szélsőséges magatartást is kizár. A túlbuzgó cselekvést, mindazok tetteit, akik siettetni akarják Isten országának beállítását, netán az aratást. A másik, a kicsinyhitűség cselekedete, a passzivitás, amely az egyáltalán nem biztató kezdetben nem látja a pompás beteljesedést.¹⁰ Ez a két cselekvés egymásnak árnyéka és kiváltója is. Mert túlbuzgó cselekedet, ahogy céltalan passzivitás is azért van, mert hiányzik a Jézusi hit és látás. A hitelenség céltévesztett céltalanokká tesz. Tehát mindkettő ugyanannak a hitelenségnek egyik és másik arca.

Jézus a hitről, mint Isten ajándékáról tanított e példázaton keresztül. Jézus olyan bizalomért, türelemért és az Isten országára történő rácsodálkozásért ösztönöz minket könyörögni, amilyen áhítattal a magvető csodálkozik a magban levő életen, ezért bizalommal vet, és türelemmel várja az aratást. Ámen.

Ima:

Köszönjük Isten országát. Bocsáss meg, hogy nem tudunk önfeledt gyermekeként rácsodálkozni teremtett műveidre, mindarra, ami körülvesz nap mind nap ebben a világban.

Irgalmazz nekünk, hogy ne tiporjuk szét azt, ami titokként éltet minket szüntelen. Töltsd meg önmagaddal megüresedő és pórba hanyatló életünket, istentiszteletünket, imádatunkat és

---

⁹ Mt. 6, 29

¹⁰ Máté 25, 14-18-30.

szolgálatunkat. Kapcsolj össze hitvalló, benned reménykedő őseinkkel az ő élő reménységükkel. Ne engedd elveszni református népedet.

Taníts minket erőből sugárzó bizonyrágot tenni a te országodról! Küldj aratókat a te aratásodba! Adj élő hitet és vezess általa, a Vigasztaló és az igazság lelke által. Kelts minket is új életre! Adj növekedést és sok gyümölcsöt! Órizz meg hamis túlbuzgóságtól és fásult passzivitástól, minden hitetlenségtől. Engedd szemlélnünk az igemag csodáit minden nap, éjjel és nappal. Ámen.